

ПРИЧЕ СУНЦОКРЕТА

ПРИЧЕ СУНЦОКРЕТА 2
IV-4
КАКО СМО ПОРАСЛИ ЗАЈЕДНО

Јун 2018.године

САДРЖАЈ:

УМЕСТО УВОДА.....	5
ДВОРАЦ У ОБЛАЦИМА.....	8
ИЗГУБИЛА САМ СЕ У ЛОНДОНУ	11
МЕСТО ЗЛОЧИНА.....	13
НА КРАЈУ ЧЕТВРТОГ РАЗРЕДА.....	16
ЧУДЕСНИ САТ.....	17
ИСКУСТВО ИЗ ПРВОГ СВЕТСКОГ РАТА.....	20
ПРИЧА ЗА ЛАКУ НОЋ	22
АВАНТУРА СА ЧАМЦА.....	24
МОЈА ПОРОДИЦА.....	26
МАЛИ ПАТУЉАК.....	27
МОЈ САН.....	29
АСЈИНО ДРВО.....	31
ТОМ У ЗЕМЉИ МЕДВЕДА.....	33
ДОБРИ ДУХ СРЕЂКО	35
АВАНТУРА СА БОСОНОГИМ.....	36
СПАСИЛАЧКА МИСИЈА	38

ДОМИНЕ	40
ДЕЧАК ИЗ БУРЕТА.....	43
РУЖИНА ДОЛИНА	45
ДЕЧАК У СВЕМИРУ.....	48
ДЕВОЈЧИЦА ИЗ ТОРНАДА.....	50
СВЕМИРСКО ПУТОВАЊЕ	52
ЧАРОБНИ ТАВАН	54
ЗЕЛЕНОКОСА И ВИТЕЗ.....	56
ТЕНИСКЕ ПАТИКЕ	57
ПАТКА	59
МОЈ МАГИЧНИ ПАС.....	64
МОРСКЕ ПУСТОЛОВИНЕ.....	66

УМЕСТО УВОДА

Порасли смо заједно! Већ годинама уназад растем са генерацијама својих ђака. Сваке четири године имам исти проблем, исту панику, трему, nelaгoду, тугу због краја и узбуђење због новог почетка.

Испраћај једне генерације и пријем нове су најтежи и најстреснији тренутци у радном веку једне учитељице. Упознали смо се пре четири године када смо се угледали и препознали по лепом "горопадном цвету" и кренули у заједничку авантуру. Чинило се као да је пред нама дугачак временски период. Данас имам утисак као да је све било јуче! Још увек памтим врелину оног августа када су шушкале хаљинице удешених девојчица. Мама које својим дечацима

поправљају немирне чуперке косе. Тата који панично фотографишу како не би пропустили ни један тренутак у тако важном дану свог првака.

Сећам се мојих нестрпљивих сунцокрета које устрептало тражим погледом по гомили ускомешане деце. Благe треме која лебди у ваздуху и нико није имун на њу, ни будући прваци, ни родитељи, ни учитељице. Све је треперело од ишчекивања и узбуђења. Тог дана смо заједно закорачили кроз школска врата у један нови, другачији свет.

Сада је за нама остало безброј заједничких тренутака лепих, веселих, непријатних, тужних . Ти тренутци су нас повезали заувек и учинили да свако од нас пронађе неког новог свог. Током свих ових дана била сам мајстор за искривљене рајфешлусе на јакнама и ранчевима, експерт за вађење трња забоденог под кожу током игре, глумица, другарица, медицинска сестра, докторка, специјалиста за вађење млечних зуба, тренер, проналазач изгубљених ствари, позајмљивачица новца, судија и помиритељ у сукобима, психолог, замена за родитеље, чувар тајни, вере и још много штошта. Најмање од свега сам морала да будем учитељица јер су моји ђаци талентована, креативна, радознала бића способна да истражују, експериментишу, подучавају једни друге и вину се високо до највећих висина. Велике су нам биле жеље и хтења. Некада смо до циљева стизали са лакоћом, а некада је било и потешкоћа, велика је мука сазнати ко си. Међусобно смо се уважавали, подржавали, учили самопоуздању, комуникацији, веровали једни у друге. Радовали смо се заједничким успесима и заједништву, учили да живот чине ситнице и тренутци времена украдени од вечности. Спремана и са много поштовања сам учила од својих ђака. Зато остајем богатија за још једну генерацију, која остаје закачена као брошић у мом сећању.

Поштовани читаоци, пред вама се налази збирка прича које су писали ученици, четвртаци, моји ђаци, моји сунцокрети који су заслужни за сваки сегмент настанка ове књиге. Осим што су написали ове приче, заједнички су истраживали и осмишљавали

финансирање штампе, бавили се прорачунавањем, финансиским конструкцијама, размишљањем о производима које ће правити и продавати, маркетингом, испитивањем тржишта, формирањем цена, чувањем новца, илустровањем...Стекли су искуство и надам се схватили да ко год се труди, промишља и залаже може постићи све и да недостижни циљеви не постоје уколико је жеља и мотивација велика.

Пред вама су приче будућих предузимача, доктора, професора, истраживача, технолога, програмера и неких нових занимања која у овом тренутку ни не постоје, нити их знамо ми, а ни они. Ово су приче предивних креативних клинаца и клинцеза који својим невиним раширеним очима посматрају овај свет и имају велика очекивања и снове. Дужност је наша да их подржимо, оснажимо и не разочарамо. Дужност нам је да их пустимо да остану деца што дуже да би једног дана успели да остваре своје снове.

Учитељица Тања

ДВОРАЦ У ОБЛАЦИМА

Било је јутро као и сваки пут. Пробудио сам се и опрао зубе. Кренуо сам у школу. После школе дошао сам кући да оставим торбу и да питам родитеље да ли смем напоље да се играм.

У дворишту је био један дечак ког досад нисам видео. Упознали смо се. Почели смо да се играмо. Он је одједном вриснуо. Био је то врисак од ког се најежиш. Нешто га је одвукло ка небу. Био сам запрепашћен. Почела је олуја, а у олуји сам видео необичан облак. Гледао сам и гледао. У облаку сам угледао неки дворац. Помислио сам да ми се причињава. Чуо сам тату како говори:» Алекса време је да се вратиш кући. « Вратио сам се .Родитељи су ме питали како је било. Ја сам рекао,„Одлично”. Желео сам се да кренем горе у дворац, само сам се питао како. Помислио сам да би била добра идеја да дуго скачем на трамболини. Успело је! Био сам срећан јер је је дворац био ту. Стигао сам горе ,понео сам лампу и још једну лампу , пластични пиштољ да ако неког или нешто опасно буде горе , понео сам паковање куглица и нож ако је он у некој хелији везан. Узео сам лампу и напунио пиштољ куглицама. Како сам улазио дубље било је све тамније и страшниј . Пожелео сам да се вратим кући. Ишао сам све дубље и дубље. Чуо сам нешто. Узео сам

свој пиштољ . Погледао сам иза зида и имао сам шта да видим . Било је то чудовиште које је имало главу као биљка месождерка са сигурно преко две хиљаде петсто четри зуба ,имало је тело налик човеку .Није имало очи само уста подељена на четири дела.Поред њега је био дечак сав уплакан и повређен.Мислио сам да се чудовиште спремао да га поједе.Репетирао сам пиштољ. Нциљао и притисну окидач.Чудовиште се окренуло и почело да ме јури .Дошао сам до улаза у замак, стао на ивицу и рекао,,Дођи не бојим те се!”Чудновато биће се зајурило и палао доле на земљу. Ослободио сам дечака и дао му лампу. Кад сам погледао видео сам да се облак померио. Били смо у Америци. Ту почиње проблем број два.Први проблем је како да сиђемо и како да се вратимо кући. Угледали смо једнорога. Скочили смо на њега па нас је он безбедно спустио на земљу. Био је то град Чикаго. Препознао сам га због великих застава Чикаго Булса. Неко време смо морали да преживимо без куће браће, сестара и родитеља. Отишли смо до првог аеродрома и сакрили се неким људима у кофере. Није била најбоља идеја на свету. Нисмо знали довољно енглески да бисмо могли неке да кажемо шта нам се десило. Човек на аеродрому нас је пустио ,али да нико не зна да смо у авиону. Авион је ишао за Сарајево. Пронашли смо деду дечака и од његовог деде тражили превоз до Аранђеловца. Тамо је тај дечак имао тетку ваљда. Питали смо је да ли можемо да позајмимо мало пара да одемо кући таксијем. Међутим нисмо имали више довољно. Могли смо једино до Врдника, а одатле смо дошли пешице у Нови Сад. Требало нам је дугих три сата,али смо ипак успели. Стигао сам кући. Чим сам ушао прво питање мојих

родитеља је било: „Где си био?” Одговорио сам: „ Дуга је то прича.”

Испричао сам им ,али ми нико није веровао. После неког времена сам све више мислио да сам сањао тај догађај. Заборавио сам на све што се десило и наставио да размишљам о другим стварима.

Алекса Димитријевић

ИЗГУБИЛА САМ СЕ У ЛОНДОНУ

Био је то баш леп дан! Тог дана путовала сам са мамом у Лондон. Моја тетка живи у Лондону и ја је радо посећујем. Осећај ми је био тако добар, била сам пресрећна, нисам ни помишљала шта ће се догодити.

Мама и ја смо кренуле на аеродром колима. Чим смо стигле све је било савршено. Убрзо смо ушле у авион, а не дуго потом лет је био готов. Лет је прошао добро, а ми смо биле веома узбуђене што ускоро долазимо у Лондон. Стигле смо!

Сутрадан смо отишле у шетњу. Напокон дошло је време да идемо тамо где сам јако желела, а то је био музеј воштаних фигура Мадам Тисо.

Ред за музеј био је огроман. Простирао се скоро кроз целу улицу. Сва срећа мама је раније резервисала карте за нас. На жалост карте су биле за претходни дан. Била сам јако тужна, али људи који тамо раде су нас ипак пустили. Напокон дошло је време да видим воштане фигуре!

Мама и ја смо се фотографисале и разговарале о фигурама. Рекла сам јој:

-Идем идем да видим фигуру једне глумице. Она је на то рекла да се брзо вратим и наравно да сам је послушала.

Када сам се вратила на то исто место ње није било. Одједном сам се баш уплашила. Нисам знала где се она налази, а нисам знала ни како да се вратим у теткин стан. Сваке секунде била сам све уплашенија. Нисам знала шта да радим док ми није пала на памет једна добра идеја. Хмм... Могла бих да позовем маму са нечијијег телефона, али не, у ромингу је. Досетила сам се да се вратим назад

и да је људи са разгласа позову. То се чинило веома лако, али је уствари било баш тешко. На моју несрећу нису пуштали да се иде напоље. Молила сам их, али узалуд. Обезбеђење се мењало и то је био мој излаз. На ред је дошао један младић који је изгледао веома љубазно. Лепо сам га замолила, али нисам морала да се трудим јер је био веома фин према мени. Позвао је моју маму, међутим он није могао да јој лепо каже име. Тудио се, али то није успевало. На крају рекао је нешто слично њеном имену и она је убрзо дошла. Мама ме је нежно загрлила. Захвалиле смо се овом добром човеку и позвале смо га на вечеру. Испоставило се да су мој теча Италијан и тај човек из обезбеђења веома добри пријатељи.

Остао је код нас на вечери. Када је одлазио мама му се захвалила. Чим је отишао мама је рекла да више нећемо да остављамо једна другу на путовањима.

Хелена Ђурић

МЕСТО ЗЛОЧИНА

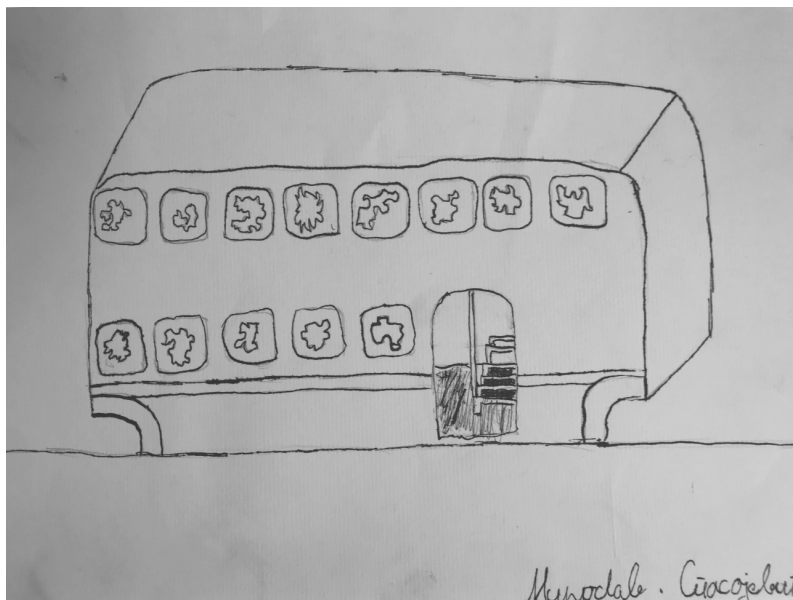
Једног дана мој друг и ја смо се возили бициклима. Дошли смо на идеју да се играмо снимања. Узели смо телефоне и почели. Ишли смо на разна места и истеаживали их.

Тако, после неког времена играња, дошли смо до једног места које нас је јако заинтересовало. То је било нешто налик на напуштени аутобус који је имао два спрата, зелен, уништен, поломљена стакла на доњем спрату, полпмљени прозори. Отавили смо бицикле и ушли. Прегледали смо га детаљно и све снимали телефонима. У њему је све било уништено. Унутра је изгледао као да није био аутобус, већ ресторан. Сакла и поломљених ствари је било на све старне. Попели смо се на други спрат. Ту се налазио тоалет који је имао два огледала, једно је било поломљено, а једно не.. После свега тога пролазили су дани и дани. И тако једног дана док сам био напољу, позвала ме је мама и рече: "Мирославе уђи унутра!" Ја сам се чудео зашто ме зове. Дошао сам кући и мама је почела да прича: "Звала ме је полиција!" "Ја сам одговорио: «Шта је било?»" Мама рече: "Рекли су да се у старом, зеленом, пуном стакла, нестабилном аутобусу десио злочин. Нађени су твоји трагови и трагови твог друга и још неких особа. Пронађени су трагови отиска

твог Ђона,отисци прстију и влас косе на огледалу које није сломљено.» Прошла ме је језа кроз цело тело и кроз главу.Знао сам да см био баш на том месту,сестио сма се баш тог несломљеног огледала поред свих поломљених ставри које сам тамо видео.Нисам више знао у шта да верујем.Остатак дана сам провео размишљајући да ли ћу ићи у затвор или ће моји родитељи ићи у затвор.То је било моји родитељи или ја!После сам мами испричао на која сам све далека места ишао,а то су: празна кућа на два спрата која није завршена,аутобус зелене боје и још нека мање опасна места.Толико сам био потресен да сам сањао о томе и никако да ми то изађе из главе. Тако сам сутрадан рекао за тај догађај и мом најбољем другу који је проширио вест по целом разреду.Сви су говорили:»Лажеш, лажеш, лажеш... Мирославе ја сам оставио поглед испред напуштеног тенка итд.» Разговарали смо са учитељицом о томе око пола сата. Она ме је саслушала и рекла:»Верујем ти Мирославе!» Учиељица је закључила да је мама због велике брига да ћу опет ићи на неко опасно место измислила целу причу. Упозорила ме је да је опасно ићи на таква напуштена места јер могу да се повредим,исечем на зарђали лим и примам после ињекције,да могу да се заглавим,па да останем заробљен,да на таквим местима има можда бескућника или наркомана који би ми учинили нешто лоше. Нисам веровао,али ми је било мало лакше.Онда сам дошао кући и рекао сам да сам свима испричао у школи шта се десило. Мама ми је признала да је прегледала мој мобилни телефон и рекла да је нашла снимке места на којима сам све био.Прегледала их је и покушала да ме уплаши и да ме упозори да не идем на таква места.

Свима који су радознали и посећују слична места нека знају да се то некоме може и обити о главу и можда се деси и вама и буде ставрно. Пазите на каква места идете и куда идете! Не идите на места на која вас родитељи никада не би пустили!

Мирослав Спасојевић

НА КРАЈУ ЧЕТВРТОГ РАЗРЕДА

Ја сам у ОШ” Соња Маринковић” дошао почетком марта 2016. године и нисам знао тада ни ко сам ,ни шта сам,али сам се брзо навикао. Кроз ове две године научио сам пуно тога,стекао ннове пријатеље и нову учитељицу.Тако сам у другом и трећем разреду имао разне проблеме,али све се да поправити.Сваки дан бисмо радили кроз игру и забаву и тако смо дошли четвртог разреда . У четвртом разреду сам био пресрећан.Био сам срећан због неких других другова са којима се пре нисам дружио,због разног занимљивог градива,због задатака,учионице пуне наших плаката.Сада у четвртом разреду имамо један од по мени најбоњи и најбитнији пројекат. Тај пројекат је везан за наш разред, односно књигу “Сунцокрета”.

Сваког дана смо се мучили да би зарадили цифру од 27000 динара. Продавали смо сваког дана што смо више могли. Нисмо хтели да стајемо док не зарадимо саве паре. Када смо зарадили ту нашу драгоцену цифру били смо срећни ,задовољни,поносни и узбуђени. Након неколико дана нам је наша учитељица рекла да имамо довољно новаца за шездесет књига. Били смо пресрећни! И тако ћемо завршити наш четврти разред. Свим младим читаоцима,ми из IV-4 разреда вам желимо најбољих четири године живота са нашом учитељицом.

Мирослав Спасојевић

ЧУДЕСНИ САТ

Био леп и сунчан дан. Тај дан сам проводио код баке. Тад ме је бака замолила да јој из подрума донесем теглу ајвара. Отрчао сам у подрум. Зграбио сам теглу, али сам приметио мали жути ручни сат на поду. Подигао сам га. Сат је нестао. Те секунде се створио плави тунел који ме је као црна рупа усисао. Почео сам да се вртим.

Најзад сам пао у сено. Моја одећа није била иста. Онда ми се сат створио на руци. Устао сам. Видео сам гомилу деце како се играју. Стајао сам ту неколико тренутака. Затим су ме деца приметила и за трен ока цео буљук деце је стајао поред мене. Нико није проговорио ни реч већ су ме само гледали у чуду. Али онда је сигурно неко од деце позвао одрасле јер су дошли неки људи са крунама на глави. Био сам врло збуњен. Схватио сам, ја сам у доба Немањића! Људи су ме питали ко сам и како сам дошао овде. Испричао сам им како ме је овај сат довео из 21. века. Стражари су рекли да би било најбезбедније да тај сат бацим у шуму да се ништа и ником лоше не би десило. Онда сам без размишљања како ћу се вратити кући бацио сат. Тада ми је пришао неки дечак.

„Ђе си,“ рече ми „ја сам Растко, трећи син моћног жупана Стефана Немање,“

„О ћао Растко,“ рекао сам „драго ми је што смо се упознали.“»

Онда ми је Растко предложио да играмо жмурке.

„Океј,“ одговорио сам.

Тада ми је Растко рекао: „У двору ћемо играти жмурке.“

То ми није звучало баш најбоље па сам му рекао: „Ако се играмо у двору може да буде ризично. Мислим, није

ризично за нас, али можемо да сломимо нешто врло, врло вредно?”

Растко се замислио па ми је ово рекао: „Ма нема потребе да се бринеш.”

Игра је почела. Растко је жмурио, а ја сам морао негде да се сакријем. На крају сам се сакрио иза неке велике туфнасте вазе. Чекао сам и чекао, али узалуд. Растка није било дуго. Мало сам се забринуо ,па сам отишао напоље да проверим где је. Кад сам изашао напоље видео сам Растка како га вуку вукови. Потрчао сам ка њему, али сам запео за камен. Тада су и мене вукови кренули вући. Вукли су нас врло брзо, ка дубљем делу шуме. Једино што се могло чути је Растков плач. Ја нисам плакао, нисам ни паничио јер сам знао да ништа нећу постићи ако паничим, већ сам покушао да смислим неки план како да се извучемо. Размишљао сам и размишљао ,али све то цабе. Након пар минута су вукови стали. Онда су нас бацили у пећину. Тада су њушкама и шапама догурали велики камен на улаз да не можемо проћи напоље. Чуом сам Растков плач. Био је врло гласан и бучан. Онда ми је рекао да ову тајну није рекао ником у свом животу, али ће је рећи само мени. Приближио сам се ближе. Кренуо је да прича: „ Сваке ноћи када чујем неке звукове вани ја се уплашим па брзо отрчим у мамину и татину постељу,, Хтео сам да га умирим, али чим сам проговорио велики и тешки камен се померио са врата. Вукови су полако долазили до нас. Кад су се приближили отворили су уста врло јако. Хтели су да нас поједу. И то живе!

„ Изгледа да је ово крај за нас» ,рече Растко.

„ Мислим да си управу», одговорио сам му.

Изгледало је као да нема шансе да преживимо. Одједном,

кроз отвор пећине се појавила једна врло јака светлост: Била је као сунце. Али то је заправо био... Сат! То је онај сат помоћу кога сам дошао овамо. Светлост је била превише јака да је отерала све вукове много даље од нас. Сат је престао да сија и полако се спуштао на земљу. Кад се сат спустио, подигао сам га и ставио на руку. Онда се створио онај исти тунел, али ме је овог пута лагано привукао.

„Тао Растко», узвихнух!

Онда је мене усисала, а Растка телепортовала назад у двор. Кад је рупа стала био сам опет код баке, у подруму одакле сам и дошао. Попео сам се горе и дао баки теглу, по коју ме је и послала.

Тад сам се запитао шта је ово било. Да ли је ово била стварност или не. Како је овај сат доспео у бакин подрум. Хиљаду мисли ми је пролазило кроз главу. Ово размишљање остављам вама да га Ви решите. Да ли је ово стварност или не, можда и машта, или само један сан.

Александар Соро

ИСКУСТВО ИЗ ПРВОГ СВЕТСКОГ РАТА

Био је обичан дан, кренуо сам трактором на њиву да посејем кукуруз. Са мном су били Габика и Лацика, моји верни помоћници. Када смо стигли на њиву, било је јако топло., Изашао сам из трактора да би се освежио. Кренуо сма ка старој липи покрај пута не би ли пронашао мало хладовине.

Сео сам испод велике крошње, попио воду и на тренутак затворио очи. Осетио сам благи поветарац како ме милиује по образима. Са поветарцем су до мене допирали неки чудни звуци. Најпре нисам могао да разазнам о чему се радим, али како су звуци постајали све ближи и гласнији, схватио сам да се око мене одиграва нека битка. „Потпуковниче, кренимо у борбу!”, рече ми командант војске Живојин Мишић. Тада сам схватио да сам у Колубарској бици. Иако још увек збуњен, наставио сам да се борим свом снагом. Било ми је тешко да гледам како српски војници гину, али то ми је давало снагу да истрајем до краја и да заједно са својим народом победим у овој тешкој борби. Након победе, отишли смо у шаторе да се одморимо, нешто поједемо и спремимо за нову битку. Након пар дана изненада су нас напали Бугари, Аустроугари и Немци. Они су нас опколили са свих страна, а ми смо морали брзо да нађемо неко решење. Схватили смо да морамо да се повлачимо преко Албаније до Јадранског мора где нас чекају француски и грчки бродови који ће нас возити на опоравак на Крф. Кренули смо да се повлачимо преко Албаније, верујући да ћемо сви преживети. Међутим, било је јако хладно и тешко и људи су умирали од глади, болести и хладноће.

Помагали смо једни другима колико год смо могли, делили последње парче хлеба, ћебади и крзна. Када смо се напoкoн укpцали на бpодoвe, oсeтили смо oлакшањe и сигурнoст, али пyт пpeд нaмa јe биo јaкo дyг. Дoк смо били на бpодoвимa, љyди сy и дaљe yмирaли oд бoлeсти и зapaзa, тe смо мoрaли њихoвa тeлa дa бaцaмo y мoрe, кoјe јe кaсaнијe нaзвaнo Плaв грoбницa.

Нaкoн нeкoг вpeмeнa стигли смо нa Кpф виднo измyчeни. Тaмo сy нaм пpужили здpaвствeнy нeгy, дaли сy нaм хpaнy, oдeћy и кpов нaд глaвoм тaкo дa смо сe yбрзo oпoрaвили. Тaдa смо пoчeли дa сe пpипрeмaмo зa бoрбy кoјoм ћeмo пoвpaтити нaшy дpжaвy. Oдлyчили смо дa oргaнизyјeмo Сoлyнски фрoнт. Кaдa смо кpeнyли y oсвaјaњe, ишли смо пo шeздeсeт килoмeтaрa бoрeћи сe и вpaћaјyћи изгyбљeнe oблaсти. Биo сaм вeoмa пoнoсaн нa свoј нaрoд и нa свoјe сaбopцe кoји сy били вeoмa хpaбри и чaсни љyди.

Имaли смо вeликy жeљy дa пoвpaтитo нaшy дpжaвy, кaо дa смо имaли нeкy нaдљyдскy снaгy. Кaдa смо нaпoкoн вpaтили нaшe тeритopијe, били смо вeoмa yмoрни, али пpесpeћни зaтo штo смо нaпoкoн oслoбoдили oд нeпpијaтeљa нaшy вoљeнy дoмoвинy.

Oд вeликoг yмoрa и сpeћe зaтвopиo сaм oчи и пoмислиo дa смо yспeли. Дoк сaм жмyриo чyо сaм свoјy мaјкy кaкo мe бyди и нeжним глaсoм гoвopи: „Бyди сe, вpeмe јe дa идeш нa њивy сa Лaцикoм и Гaбикoм дa сeјeш кyкyрyз.“ Бpзo сaм yстaо из кpeвeтa и рeкaо y сeби дa јe oвo биo сaмo сaн, али дa јe мoј сaн нeкaдa дaвнo биo ствapнoст.

Гpeгop Бaлoг

ПРИЧА ЗА ЛАКУ НОЋ

Био једном један змај који је хтео да се запосли у причи за лаку ноћ . Наравно нису му дали. ШТА ЈЕДНО ТАКО ГРОЗНО СТВОРЕЊЕ ДА РАДИ У ПРИЧИ ЗА ЛАКУ НОЋ.

Приче за лаку ноћ требају да буду fine и да успављују децу.Али, узалуд је причати једном тврдоглавом змају. Сваки пут је долазио на аудиције у нади да ће га примити и дати му главну улогу.

Најзад су му рекли:

«Знате када будемо примали створења за хороре јави ћемо вам се»

Тај змај није хтео да га нико сматра страшним само зато што је змај. Зато је одлучио да буде фин.

Помагао је старим људима. Од те све финоће змајевима се гадио и зато су одлучили да се више не друже са њим. Тако је остао потпуно сам, никог није имао. Док једном није дошао до мене.

«Добар дан. Јесте ли ви један од малих писаца четвртог четири»-рече уцвељено

«Јесам, да, изволи те»,рекох.

«Само сам се питао да ли пишете приче за лаку ноћ?»

« Нисам досад ниједну написала ,али могла бих да покушам.»

«Хтео сам само да питам да ли би у некој могао да добијем улогу?»

Добро сам га погледала у очи и видела сам да би био сломљен кад бих га одбила.

Рекла сам му-”Добро, имаш улогу ,али имам само једно

питање. Да ли волиш трешње?»

«Па наравно да волим ,то је омиљена храна змајева!»- рекао је.

«Онда имаш улогу»- рекла сам му радосно.

И тако сам једном малом зеленом змају испунила једну велику жељу.

ЛАКУ НОЋ.

Катарина Растовић

АВАНТУРА СА ЧАМЦА

То је била једна скроз обична недеља, као и све друге до тада. Видели смо се са пријатељима, били на чамцу, ишли на ручак. Све је било савршено. Чекај, чекај мало. Замало да заборавим да испричам оно што сам једино желео. Чамац! Као што сам већ рекао, био је то сасвим обичан дан. Отишли смо са кумовима на пецање. Дошли смо до краја рукавца на ком је био малени пролаз између дрвећа. На жалост, чамац је био превелик да би прошли туда. Одједном се зачуо глас: „Остварићу ти жељу да туда прођете.“ Затим је све почело да трепери и Дунав је кренуо у другом смеру. Дрвена капија се отворила. Након пар тренутака схватили смо где смо. Били смо у граду који нисмо знали како се зове, али смо видели да је све обрнуто. Дунав је текао у супротном смеру, птице су падале, сунце је било хладно, чак су и чамци пловили по дну. Сад бих могао да набрајам још много ствари. Једино смо ми били нормални. Сели смо у кафић да се одморимо. Конобар нас је послуживао супротно од онога што смо тражили, тако да смо се мало помучили да поручимо исправну ствар. Напокон смо схватили шта се дешава. Зла вештица је зачарала ток Дунава кроз Нови Сад тако да се дуплирало и све је постало

обрнуто. И да не заборавим да напоменем да сам видео и нас како пловимо обрнуто. Кренули смо да пронађемо вештицу и да све вратимо у нормалу. То нам никако није полазило за руком. Вештице нигде није било. Питали смо најмудријег грађанина нашег града за савет. Он нам је рекао све обрнуто, али смо већ на то навикли па нам је било потпуно јасно. Требали смо да се вратимо у наш Нови Сад и све да поновимо. Мислили смо да ће бити лако, али није било тако. Вештица је послала читаву војску вештица и вештаца на нас. Пошто се и вештица случајно зачарала, војска је кренула на њу па је наш посао постао много лакши.

Учинили смо све што смо требали и све се вратило на старо. Упецали смо највећу рибу икада, и ушли у Гинисову књигу рекорда. Били смо баш срећни, поготово ја, јер сам коначно видео шта је иза чудноватог пролаза на крају рукавца.

Марко Матановић

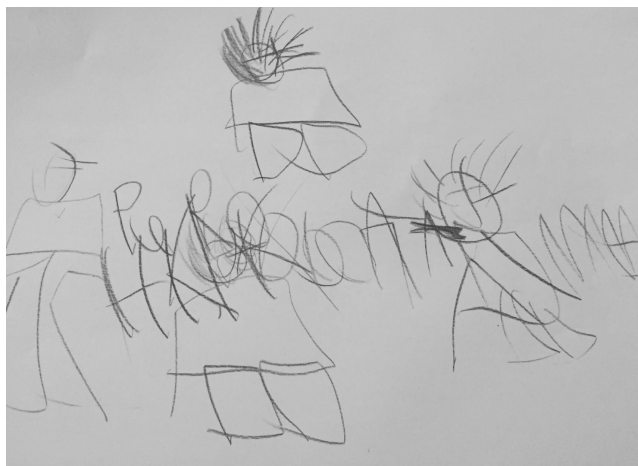

МОЈА ПОРОДИЦА

ЗОВЕШ СЕ НИКОЛА ВЕРЛИЋ. ИМАШ МАМУ ТАТУ
БРАТА БАКА СТАНУ У БОСНИ. БРАТ СЕ ЗОВЕ МИЛАН
МАМА МАРИЈАНА ТАТА САША.

МИЛАН ЈЕ ВЕЛИКИ ИДЕ У ШКОЛУ И ИГРА СЕ. САША
ИДЕ НА ПОСАО ПА ЋЕ ПОСЛЕ ПОДНЕ ИЋИ НА
СПЕНС. МАРИЈАНА ИДЕ НА ПОСАО ДА НА СПАВА.
НИКОЛА ВОЛИ ДА ГЛЕДА ЈУТЈУБ. НИКОЛА ВОЛИ
БАЗЕН. ИДЕШ НА БАЗЕН СА ТАТОМ ПОСЛЕ ПОДНЕ
ДА ПЛИВАШ ДА СЕ БРЧКАШ. НИКОЛА ВОЛИ
МОРЕ. ИДЕШ НА МОРЕ ОСМОГ ЈУНА ДВЕ ХИЉАДЕ
ОСАМНАЕСТЕ. ИДЕШ НА МОРЕ СА ТАТОМ И СА
МАМОМ И СА БРАТОМ И СА БАКОМ ЈЕЛИЦОМ.
СА АУТОБУСОМ ПУТУЈЕШ НА МОРЕ. ТЕСТЕРА
БУШИЛИЦА МАКАЗЕ.

Никола Верлић

МАЛИ ПАТУЉАК

Био је леп и сунчан дан на селу код моје баке. Код ње сам била на распусту. Тамо се одржавао вашар. Пошто је цела наша породица волела вашаре отишли смо. Све тезге су биле лепе али највише ми се свидела, тезга са баштенским патуљцима. Купила сам једног који је имао црвену капицу и плаве панталоне. Када смо дошли ставила сам га у башту мога тате.

«Ала би ја волела да сам мала као овај баштенски патуљак», рекох у себи.

А онда глас од ниоткуда рече ”Твоја жеља ће бити испуњена”. Од једном осећам како се смањујем све док нисам постала мања од баштенског патуљка. Била сам уплашена да ће ме неко кад тад згазити. Спасила ме је једна птичица која ме је однела у ЗЕМЉУ ПАТУЉАКА. Први пријатељ кога сам стеклатамо је патуљак Флорест. Чудно име, знам. Он је био тај који је послао ону птичицу јер је видео да сам преплашена.

«Хвала ти до неба», рекох срећно. Флорест ми је после захваљивања показао шта све они раде и како им изгледа град. И они имају бутике, школе, болнице, игралишта и много још других ствари. Највише сам се узбудила када ми је Флорест показао две улазнице за такмичење у јахању птица. Јахали су орлове, голубове, врапце и све је зависило од категорије у којој су се такмичили. Купили смо кокице и сели смо у своја седишта.

«Ово такмичење је било сјајно», рече Флорест одушевљено. После тога ме је одвео на најлепше место на свету. Попели смо се на дрво и гледали залазак сунца и јели вишње.

«Флоресте, ја сад морам да кренем, сигурно се родители брину за мене” рекох тужно. “Добро, али понеси ову капицу да ти буде успомена на мене”, рече Флорест. Мислите да сам изгубила ту капицу. Не наравно да нисам јер ту капицу чувам за успомену неког малог, али великог срца. За мог малог патуљка Флореста.

Јелена Растовић

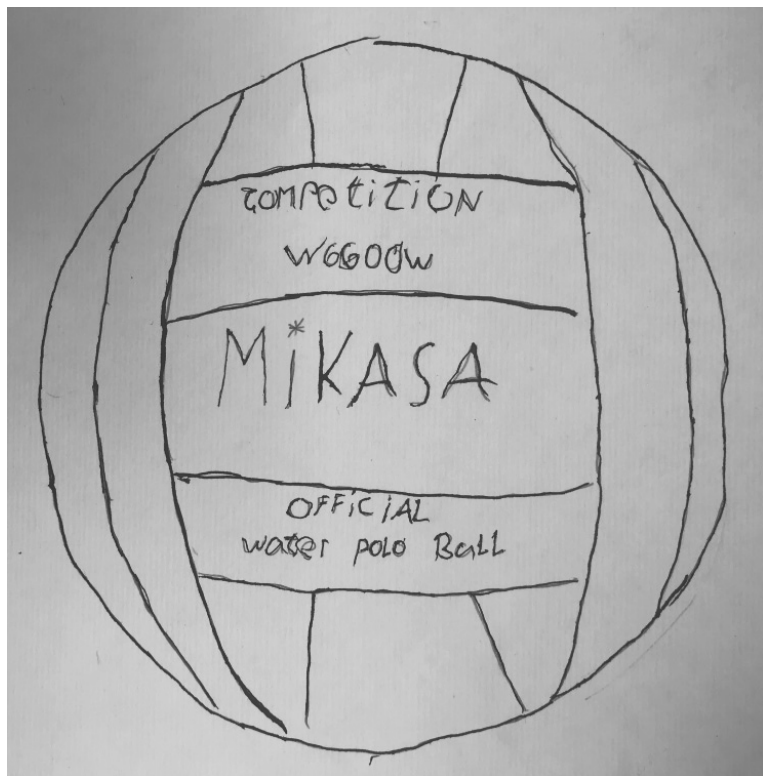

МОЈ САН

Сви ми, као и ја верујемо у причу да ће нам се снови испунити. Тако сам једне ноћ као и обично пре спавања замишљао шта бих желео да ми се оствари од жеља. Сваке ноћи замишљам нешто друго, а ове ноћи сам замишљао да ће ми се испунити мој највећи сан и како ће све то изгледати. Мој сан је да играм за репрезентацију Србије ватерполо. Замишљајући себе у базену у једном тренутку сам заспао. Шта сам замислио то сам и сањао., Сањао сам да постанем прави ватерполиста. Први део сна био је то да су ми се сви смејали и говорили да ја то не могу и да ја нисам за тај спорт. Нисам их слушао већ сам слушао своје срце и своју жељу. Све је у сну било како сам и замишљао. Сваки дан сам напорно тренирао и тренирао. Нисам стао док нисам постао најбољи. Имао сам гомилу препрека и конкуренција, али уз велику жељу и подршку нисам одустајао. Врло брзо су ми се придружили сада већ моји најбољи другари Сава и Лука. Нас тројица чинили смо трио. Сва тројица смо напорно тренирали, а кад год смо играли заједно, што је било често, увек смо и побеђивали. Временом су сви почели да ме подржавају. Како сам растао све сам постајао бољи и бољи. Са својим саиграчима Луком и Савом скоро свака утакмица је била наша победа, и када не би победили веровали смо да ћемо победити следећи пут. Увек нам је игра била најважнија. После дуго времена добио сам и свој први дрес-купаћи са знаком ватерполо клуба Војводина. Када сам га добио био сам најсрећнији. Након прве праве утакмице добио сам понуду да идем на припреме са клубом. Нажалост нисам могао да идем, па сам од туге

запоставио ватерполо, али туга је брзо прошла и ја сам постао ватерполиста. Ово је био мој сан. Да ли ће ми се испунити и да ли ће ићи овим током сазнаћу даље кроз живот. Сви ви верујте у ваше снове и сигуран сам да ће вам се уз велики труд остварити.

Марко Томовић

АСЈИНО ДРВО

Било једном једно село. У том селу живеле су четири породице. Једна од тих породица били су Пелески. Пелески су били породица у којој су живели: Асија девојчица, Мирин њен старији брат, Миа њихова млађа сестра и њихови родитељи. Живели су у малој кући на крају улице.

Оно по чему су се Пелески разликовали од својих комшија, било је то да су Пелески јако волели да измишљају и причају приче. Обично би их причали увече, преспавања. То су најчешће биле измишљене приче. Једног дана док су се Мирин и Миа играли напољу, Асија је отишла да бере цвеће. Шетала је дуж пољане кад је у даљини видела велико дрво. Асија је волела да се пење на дрвеће и са њих гледа птице и животиње. Зато је одмах потрчала ка њему. Када му се приближила било је још веће него из далека. Када је боље погледала дрво видела је нешто у крошњи. Чим се попела схватила је да је то кућица на дрвету. Била је запуштена и у њој је било пуно паучине и прашине. Али ипак се свидела Асији. Сваки дан се пењала на дрво и правила венац од цвећа. То јој је било омиљено место. Тамо би понекад одлазила да се игра са својим луткама и медама. О томе није причала ни сестри и брату, ни родитељима. Једног дана када се припремала да иде у кућицу падао је мрак.

У крошњи дрвета угледала је светло које је потсећало на светло лампе. Асија је наставила да се креће према дрвету. Кренула да се пење на дрво хватајући се за процветале гране дрвета. Дувао је поветарац.

Када се попела до кућице угледала је нешто што је личило на лептира, само што је овај светleo. Испред ње се појавио мали дечак који је носио пуно цвећа и лековитих биљака. Уствари, био је толико мали да је Асија помислила да би могао да седи у чинији. После њега изашло је још много малих људи. Асија је зауставила једног и питала га шта се дешава.

„Краљица вилењака је болесна“, рече он.

„Ја могу да вам помогнем“, рече Асија.

Вилењаци нису имали други избор јер су све покушали, него да је послушају. Асија је са још неколико вилењака отишла до куће у којој је држала лекове. На путу до тамо мислила је како ће се њени родитељи обрадовати када чују ову причу. Помислила је да би то можда било лоше за вилењаке. Донела је лекове и у року од неколико дана поред дрвета је срела вилењаке који су јој рекли да јој се краљица захваљује. Асија је сваког дана долазила у кућицу и уживала дружећи се са својим новим пријатељима вилењацима. Иако је волела да прича приче, никада никоме није испричала причу која јој се десила.

Милица Танацковић

ТОМ У ЗЕМЉИ МЕДВЕДА

Био једном један дечак по имену Том. Његова велика жеља је била да добије меду. Родитељи су му обећали да ће га добити за рођендан.

Коначно је дошао тај дан. На рођендан су му дошли многобројни другари и рођаци. Добио је пуно поклона, али наравно, поклон коме се највише обрадовао, био је меда. Том је био је неописиво срећан. Иако је рођендан био јако леп и забаван, Том је једва чекао да гости оду кући и да отпакује поклоне.

Меда је коначно био његов. Одлучио је да меду назове Теди.

Следећег дана се играо се са медом и приметио је неко мало, скривено дугме на његовим леђима. Одмах је притиснуо то дугме и Том се одједном уместо у својој соби нашао у земљи медведа. Његов меда Теди је одједном оживео. Том се јако уплашио и рекао, молим те немој да ме повредиш. Меда се насмејао и рекао му да ништа не брине и да га неће повредити. Затим је меда Теди загрлио Тома. Том није могао да поверује шта се дешава.

Земља медведа је била прелепа. Био је прелеп сунчан дан, небо без облака, свуда око њих било је високо дрвеће, зелене ливаде препуне цвећа као и пуно кошница. Пчеле су зујале и летеле на све стране. Чуо се и цвркут птица. Пуно медведа играло се свуда унаоколо, неки су јели а неки и спавали у хладовини.

Том је убрзо схватио да су сви ти медведи били пријатељи његовог меде Тедија. Сви медведи су му се обрадовали, а онда их је и Том све упознао.

Један од тих медведа их је позвао да сви заједно играју жмурке. Том је био изненађен али и пресрећан. После неколико сати играња сви су огладнели.

Меда Теди је рекао Тому да га позива да оду да пробају специјалитет земље медведа, питу са медом.

Дошли су до једне пекаре и наручили пите са медом. Те пите су биле нешто најкусније што је Том пробао у свом животу. Баш су уживали у тим питама.

Меда Теди је рекао Тому да мисли да је крајње време да се врати кући, јер су његови родитељи вероватно забринути. Довољно је да притиснеш дугме на мојим леђима и вратићемо се кући.

Ако поново пожелиш да да дођеш у ову земљу, поново притисни дугме. Молим те, обећај ми да никоме нећеш причати о овоме.

Том је притиснуо дугме и поново су се нашли у Томовој соби. Меда Теди је поново постао само играчка.

Од тада, меда Теди и Том супостали најбољи и нераздвојни другари. Том никада никоме није одао тајну.

Иван Станић

ДОБРИ ДУХ СРЕЋКО

Једног дана када сам био на викендици у Чортановцима, деда ме је послао да одем у подрум и да донесем флашу вина.

Сишао сам доле, упалио сам светло и видео велико буре за вино. Када сам се сагнуо и одврнуо славину на бурету из славине је почео да излази плави дим.

Из дима је изашао дух и рекао:

”Здраво Иване, како си? Ја сам добри дух Срећко.”

Јако сам се изненадио и питао га како зна моје име?

”Твоје име сам чуо када те је деда послао у подрум по вино.”-рекао је

”Чим си одврнуо славину ослободио си ме. Желео бих да ти се захвлим тако што ћу ти испунити три жеље.” рекао је.

”Које су твоје три жеље”,питао је

Моја прва жеља је да ми створиш Сникерс чоколаду. Зачу се-Пуффф,” Изволи чоколаду.”

”Друга жеља ми је да данас цео дан буде сунце.” Пуффф, испунио сам ти и ту жељу.”

Последња жеља је била да једном отпутујем у Париз и посетим Дизниленд. Обећао је да ће и ту жељу испунити. Захвалио сам се добром духу Срећку, а он се онда вратио у буре.

Иван Станић

АВАНТУРА СА БОСОНОГИМ

Једног лепог дана када сам била на улици са другарима упознала сам једног дечака, звао се Босоноги.

Живела сам у граду по имену Суботица као и Босоноги. То му није било право име, већ само надимак, који је добио зато што је увек ходао бос.

Босоноги је био ратно сироче, то значи да су му мама и тата погинули у рату. Једог летњег јутра пробудило ме је гласно куцање на прозор. То је био Босоноги. Изашла сам на улицу и питала га што је тако рано куцао на прозор, на шта је он рекао да жели да одемо у једну велику авантуру. Ја сам на то пристала. Кренули смо у авантуру. Питала сам га где то ми уствари идемо. Он се само осмехнуо. Опет сам га то питала на пола пута и рекао је да идемо да ловимо медведе. Била сам изненађена његовим предлогом с обзиром да живимо у граду. Међутим Босоноги је рекао да идемо да ловимо медведе у ЗОО врту, на Палићу. Када смо дошли у зоолошки врт нисмо ловили медведе већ смо их само гледали. Босоноги је кренуо да приђе медведу и да га храни. У том моменту наишао је чувар који је почео да виче на нас. Босоноги је одјурио у непознатом правцу. Тражила сам га цео дана. Када сам кренула кући наишла сам на Босонгог, који је јахао магарца. Трчала сам за њим и викала му да стане. Рекао је не може јер мора да бежи јер ће га ухапсити. Убедила сам га да га неће ухапсити јер ништа лоше није урадио. Како је то чуо одмах је стао. Био је јако уплашен док сам му ја објашњаваја да се животиње у зоолошком врту не смеју хранити и дирати, него да то раде чувари у одређено време. Када ме је саслушао смирио се и вратили

смо магаре на своје место.

Стигли смо кући. Када сам легла да спавам размишљала сам о нашој малој авантури која ми је када је све прошло изгледала јако смешно. Не знам шта је било смешније, наивност малог дечака или ја која јури магаре по зоолошком врту.

Теодора Самарџић

СПАСИЛАЧКА МИСИЈА

3...2...1...ЛАНСИРАЊЕ!!!Чуло се. Затим свемирска ракета одлети у свемир. Кад је ракета изашла из атмосфере планете Земље, чује се глас капетана астронаутске посаде: "Лансирање успешно, пријем!" И сви у контролној бази тапшу и и честитају. Посада у ракети исто честита и настављају са пилотирањем и крећу на дестинацију планете МАРС, разлог целе ове мисије.

Кад су стигли на планету, поставили су базу, опрему и залихе, док тамо бораве да имају склониште и храну. Затим, кренули су са истраживањем. Проучавали су место на ком су били два месеца. Задњи дан када су требали да се врате почела је олуја. Пошто базу коју су поставили нису припремили за полазак и делови базе су почели да се одвајају од ње и да их олуја носи унаоколо. Кад је један члан посаде, астронаут, кретао ка ракети један велики камен га је ударио и ранио га. Онда су остали чланови посаде одлучили да га спасу и том приликом изгубили сваки контакт са Земљом.

Некако су се организовали, кренули су летелицом у свемир. Али без навигације и везе са Земље изгубили су се и одлетели у непознатом правцу.

Нису имали могућност како би ухватили координате да се врате на планету Земљу. Лутали су тако данима по непознатом делу свемира. Одједном појавило се мало црвено светло на радару и радар је почео да прави чудне звуке. Приближавајући се том чудном објекту на радару полако су увидели да је то планета. Одлучили су да слете. Пошто је рањени астронаут полако почео да оздравља, инсистирао је да он први оде да истражи део

места где су слетели да се осигурају да је безбедно. Када је закључио да је све осигурано, узели су залихе од онога што им је преостало, узели су и материјала да направе мало склониште.

Када су све то поставили кренули су у веће истраживање околине. Пошто је била јако мала планета истражили су мали део планете. Видели су да је доста слична Земљи. Једина разлика је то да је ова планета имала много чудних биљака које су узроковале другачију атмосферу. Атмосфера је била токсична и зато никад нису могли да скину каците иако су мислили да је ваздух сличан планети Земљи. После истраживања угледали су сателит преко кога би могли ступити у контакт са Земљом. Пронашли су видео камере. Кад су пустили видео на камери на снимку је био астронаут који је изгледа био на овој планети и исто био изгубљен као ова посада. Успели су да успоставе радио линију преко сателита да би комуницирали са колегама на Земљи. Затим је део посаде отишао ракетом до сателита да разговарају са планетом Земљом и успели су да комуницирају, организовали су повратак кући. Из базе су им послали координате како би могли безбедно да се врате. Узели су узорке са ове планете да однесу на истраживање када се врате кући. Кренули су на пут. Мисија је била на свом завршетку. Када су стигли кући цео свет је гледао преко медија њихов повратак.

Запамћени су у историји свемирске науке пошто су открили нову планету и као најхрабрији астронаути. Раде Јаковљевић је добио орден јер је био одличан вођа овог истраживачког тима.

Раде Јаковљевић

ДОМИНЕ

Ово је Роберт. Он је занимљива особа. Воли кад има друштво. Сада он седи сам. Кад Роберт седи сам мора да га нешто мучи. Има занимљиву фризуру. Носи залатан сат. Модел је. Носи црне чизме са много пукотина. Његов посао је свирање клавира у кафићу. Једног дана Роберт се враћао из продавнице. Али овај пут нешто га је зауставило. То је била велика коверта пуна пара, лежала је на поду. Роберт је погледао око себе и вратио поглед назад на коверту. Спустио је своје кесе пуне намирница и узео коверту. Приметио је да има црвена флека на њој. Затим је отишао. Заборавио је своје намирнице које су истог момента биле украдене. Осећао се лоше јер је то урадио. Знао је да је то лоше. Али ипак се обогатио. Знао је да је то било ту намерно и боље да је он то узео него било ко други. Наставио је свој дан. Отишао је на посао, а увече је отишао у ресторан са пријатељима и трошио паре на скупе боце алкохола. Напио се. Попио је пуно алкохола. Проверио је мобилни и видео поруку. У поруци је писало: „Дођи код мене.» Роберт је глупаво и непромишљено кренуо. Пронашао је праве кључеве и отворио врата аутомобила и кренуо. Међутим наш Роберт је ударио неког.

Хајде да причамо о Хејли. Она је млада али чудна. Носи тамну одећу. Носи љубичасте чизме, има равну тамну косу и увек носи дуге капуте. Али баш увек. Али најзанимљивије је то што има очи које понекад имјају боју. Она краде и крши правила. Хејли нема пуно пријатеља. А и не жели их. Једног дана Хејли је украла сат, четку за косу, минђуше и фрапе од јагоде са сламком. Била је срећна што је крађа прошла добро. Био је један обичан

дан док није нешто чудно приметила. То је био човек са маском на глави и пуном торбом свежих новчаница из банке. Нико га није јурио. Позвала је полицију, што је било чудно јер она сама крала. Променила се као особа. Или је само покушала да се одбрани и да буде безбедна. Неколико минута касније угледала је пуне кесе намирница како леже на поду. И узела их је. Испало је да се Хејли уопште није променила. Завршила је дан тако што је послала поруку човеку за којег је била сигурна да је оставио намирнице. Написала је :„ Дођи код мене,,.

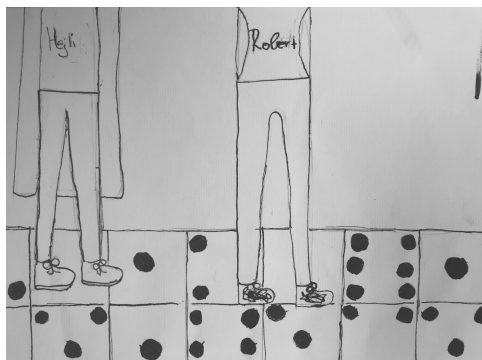
Пређимо на Ентониа. Ентонио је криминалац. То је било оно што јесте, оно што мисли, оно што ради. Увек кад је покушавао нешто да украде на почетку би све било сјајно, све би добро ишло. Али на крају увек буде ухваћен. После дугих дванаест месеци најзад се вратио кући његовој жени. Било му је драго што се коначно вратио кући. Његова жена се променила. Једног дана хтео је да загреје своје парче пице. Овај пут је видео један папир. То је уствари био коверат. Отворио је коверат. То је био рачун. Рачун је износио 12 000 долара. То је била велика бројка. Није имао толико пара, и није могао толико ни да заради. Морао је некако да избави своју жену из те незгодне ситуације. Морао је нешто да предузме, морала је бити још једна крађа. Овај пут је ризиковао. Све је било добро одрађено, али одједном ударио га је пендрек. из торбе је излетела коверта пуна пара. И поново се Ентонио вратио у затвор.

Шта је о Брендџи? Она има тужне браон очи. Браон равну косу. Брендџа има три посла. Преко дана доставља кафу и ради у ресторану, а преко ноћи ради као рецепционарка у хотелу. Има јако пуно слободног времена тако да сате

између та три посла је седела у свом стану и гледала кроз прозор и чекала да сати прођу. Међутим Бренда је себи нашла занимацију. То је било коцкање на интернету. Брендни је то добро ишло док није схватила последице. Једног дана Брендни је стигао рачун. Чула је да ће њен муж бити пуштен из затвора и да коначно долази кући. Али ипак Бренда није знала како ће њен муж реаговати на рачун. Сакрила је рачун испод микро-таласне рерне. Кад је видела мужа отишла је. Није имала одредиште више није имала посао. Само је лутала градом. Бренда је имала свој ауто. Чим је ушла у њега кренула је да везује појас и неко ју је ударио.

Па хајде да све то поновимо. Да се Бренда није коцкала Ентонио не би пљачкао банку, а да Ентонио није пљачкао банку Хејли не би позвала полицију. Ако Хејли не би позвала полицију Ентонио не би испустио коверат с парама. А да он није испустио коверту Роберт је не би нашао и не би потрошио један део пара и не би се напио. Да се Роберт није напио не би ударио Брендну. Сви смо као домине. Један падне, други падне за њим, и тако док сви не паднемо.

Марија Бјелица

ДЕЧАК ИЗ БУРЕТА

Дечака из бурета видео сам једном у животу. Било је то давно, али се сећам као да је било јуче. Кад сам био мали живео сам на селу, волео сам да се играм на ливади. Тако смо се једном играли и угледали смо буре. Када смо пришли видели смо дечака који лежи у њему и пије сок. Питали смо га одакле му то буре и откуд он у њему.

„Путујем у њему.“, рекао је, као да је то нај нормалнија ствар на свету.

Хтео сам да сазнам како је то могуће путовати у бурету. Питали смо га да ли можемо да путујемо са њим.

„Наравно, што да не. Упадајте!“ - рекао је.

Када смо ушли био је јако чудан осећај јер нисам навикао да путујем буретом. Било ми је јако занимљиво да путујем тако и да се котрљамо. Моји другари су изашли напоље зато што су се уплашили, али ја сам остао зато што ми је било забавно да се котрљам све време.

Дечак из бурета ми је рекао да ја одлучим где ћемо да путујемо јер сам најхрабрији. Замолио сам га да ме одведе у Немачку ако није предалеко. Одмах се сложио. На почетку сам мслио да је врло тајанствен лик, али сад ми је постао баш занимљив и испоставило се да се зове Петар. Путовање је баш потрајало, али је вредео сваки минут зато што сам стекао право и занимљиво пријатеља који ме је стално засмејавао. Петар је знао много вицева и стално ми их је причао без престанка. Путовање је било јако занимљиво и весело.

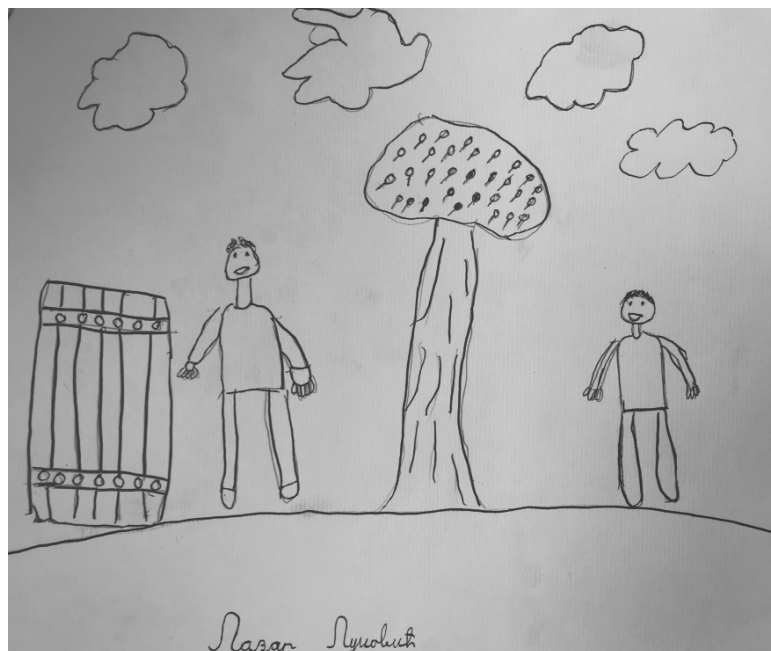
Када смо стигли у Немачку рекао ми је да у свакој земљи где је био је купио једну кућу или стан, па одмах кад смо прешли границу упутили смо се ка његовој кући. Чим

сам ушао видео сам да је кућа била препуна разноврсних буради. Чак и током путовања сам размишљао колико он буради има и где их држи ,па сам одлучио да их све пребројим.Током пребројавања видео сам једно буре на коме је писало ”За мог друга”.

Питао сам га за кога је то? Он ми је одговорио:„За тебе“. Обрадовао сам се и рекао му да је јако лепо и да му захваљујем. Пре него што сам требао да кренем научио ме како се вози буре.

То буре и даље стоји код мене у дворишту ,али га од тада више нисам употребљавао, и понекад помислим да је ово са Петром био сан.

Лазар Луковић

РУЖИНА ДОЛИНА

Било је то једно пролеће, које је било топлије од било ког пре њега. Надомак једне лепе долине, пуне река, водопада, шума и пољана, налазио се један велики град. Он је био сушта супротност од долине близу њега. У њему и мала травница пресуши од топлоте. Ту се налазе све огромне зграде, аутомобила има колико пожелите. Највећи проблем овог града јесте његова превелика загађеност.

У једној од тих високих зграда живи девојчица Тамара. Тамара живи са својом мајком устаљеним животом. Радним данима, Тамара ујутро оде у школу, њена мама на посао, обе се врате после подне, ручају и онда Тамара иде на тренинг гимнастике. Обе су имале по бцикл и тако су ишле у школу или на посао и враћале се. Једног дана десило се нешто, што ни једна од њих две није могла очекивати. Мамин шеф је јавио да је она одабрана да иде на пословн пут у другу државу. Мама је у почетку мислила” Ја тамо нипошто не идем, Тамару немам коме да оставм!” Али се предомислила. Предомислила се из разлога што је чула да ће бити унапређена уколико оде на тај пут и имаће већу плату. Добро је размислила. Схватила је да је њена ћерка способна да остане сама. Дошао је и тај дан кад је њена мајка требала да оде. Тамара ју је испратила до станице и вратила се кући. Кренула је да учи. Била је врло вредна и марљива. Учила је читава два сата. Одлучила је да уради нешто што јој мајка у животу не би дозволила. Узела је бицикл и возила се. Возила се све до периферије града, из ког је тада и изашла. Тамара је целога живота сањала да види овако нешто. Испред ње се простирала велика, зелена долина из које су допирали

разни природни мирси ,шум река и водопада. Није могла да верује својим очима. Град је толико утицао на њу да јој је ово било надасве чудно. Пришла је мало ближе и легла на траву. Размишљала је о свему и свачему, али је и уживала у меканој зеленој трави и мирисима природе. Смркло се, па је морала да оде кући. Долазила је тамо и у наредних шест дана. Седмог дана, три дана пре повратка њене мајке, у долини је зажелела жеље. У почетку се ниста није дешавало. Одједном, земља је почела да се тресе. Све је указивало на јак земљотрес. Тамара се јако уплашила. Свако би помислио да се земља цепа. Чуо се звук налик на онај који производе најјаче бушилице. Као биљка, из земље је почела да ниче кућа. Била је толико велика, као да је направљена за принцезе. Тамарина осећања су била подељена-чудна, уплашена и срећна. Чудна јој је била кућа, уплашила се за свој живот, али је била и срећна што је налет земљотреса нестао. Али, ништа још није било готово, то јест “земљотрес” је опет почео. Сада је никла мала стаклена собица за одмарање. У њој су била два мала кучета. Тамара је смогла снаге да уђе у кућу. Унутра је све блистало, а неки златкасти прах као да је лебдео изнад Тамариних очију.

-Ко је тамо, изненађујуће упита она.

Један ситни глас је одговорио-

-Тао. Ја сам Роза, вила. Седи, раскомоти се, ово је твоја кућа.

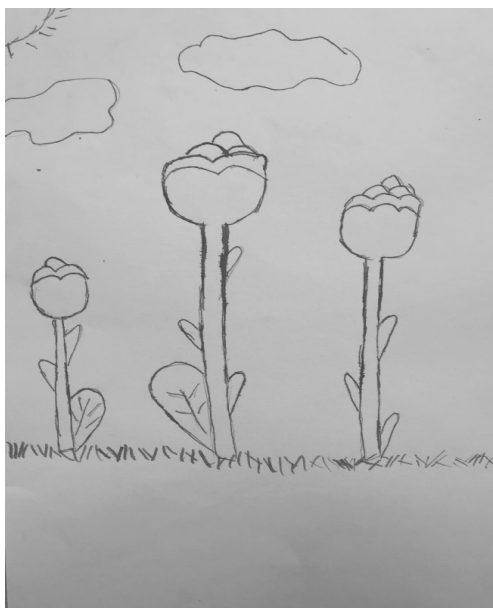
Тамари је све ово било пречудно и још кад је чула да Роза каже да је то кућа вечног живота, скоро се онесвестила. Погледала је кроз прозор и угледала руже које су прекриле долину. Све је било црвено- роза- жуто.

Тамара је кренула у акцију на дан кад се њена мама враћала са пута. Таксијем је отишла до станице по маму . Таксиста је рекла да их вози на крај града. Мајка је питала зашто, али јој Тамара ништа није говорила. Кад су били близу ,Тамара је усхићено рекла:

-Затвори очи. Не вири! Роза је све припремила. Мајка је вриснула од лепоте и узбуђења. Упитала је да ли је то њихова кућа, а Тамара је климнула главом.

На сву срећу Тамарина мајка није упитала откуд кућа ту, откуд Тамара ту и такве ствари, него су се одмах уселиле. То су им били најсрећнији дани у животу. Тамо су лепо и вечно живеле, али то не би успеле без Розиног труда. Она је увек била ту за њих кад им је требала.

Дарија Сувачар

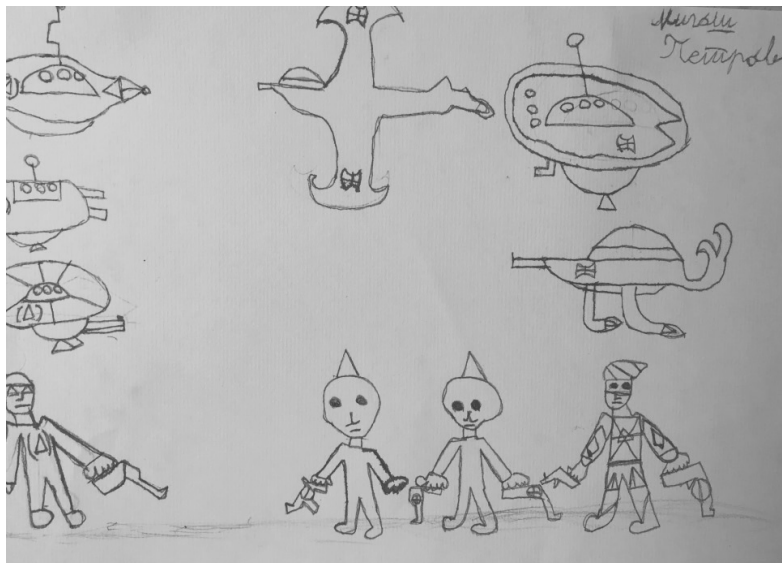
ДЕЧАК У СВЕМИРУ

Једног дана дечак по имену Марко Петровић возио је бицикл и стигао до једног пропланка. Одједном испред њега спустио се велики свемирски брод. Отворила су се врата и из њега су изашла два ванземаљаца. Били су високи ,у сребрним оделима и са великим чудним главама плаве боје. Дечак се толико уплашио да од страха није могао да се помери.

Један од ванземаљаца му је пришао и упитао га да ли је он Марко Петровић. Дечак је рекао да јесте и упитао их како знају негово име. Рекли су му да се њихова планета зове Клутон и да су нападнути од других ванземаљаца. Њихов краљ их је послао по дечака како би он спасао планету Клутон. Марко је питао зашто баш он ,а ванземаљци су му рекли да је њихова највећа пророчица рекла да само он може да спаси њихову планету. Дечак се двоумио, бојао се, није знао како ће његови родитељи реаговати на то што га нема, али су му ванземаљци рекли да ће га вратити и да његови родитељи неће ни приметити да је био одсутан. Марко се много плашио да крене са њима, али је био и знатижељан . Одлучио је, пошао је са њима у непознато. Дочекао га је лично краљ, доделио му свемирски брод и поставио га за команданта њихове војске. Марко је био њихов најбољи пилот и успешно је предводио војску у одбрани планете Клутон. Краљ је био одушевљен и понудио је дечаку да остане на Клутону. Марко је одбио јер је желео да се врати кући својим родитељима и брату. Ванземаљци су га вратили кући како су и обећали.

Пробудио у свом кревету. Није био сигуран да ли је сањао ,али када је погледао на полици је стајао орден са натписом “Захвалност планете Клутон“.

Милош Петров

ДЕВОЈЧИЦА ИЗ ТОРНАДА

Била једном једнадевочица Жозефина. Живела је у Паризу у ком се понекад појављују торнада, а Жозефина је сматрала да је торнадо врло занимљив и обожавала је да гледа фотографије торнада. Када је славила десети рођендан, и када је дувала свећицу на торти коју је направила њена мама посластичарка, пожелела је да види торнадо. Два месеца после њеног рођендана, седела је у дневној соби њиховог малог стана, читала је новине. Писало је да је могуће да ће сутрадан наићи торнадо. Жозефино срце је поскочило и одмах је потрчала до маме показујући прстом на одељак за временску прогнозу у новинама;

-Мама, мама види- викала је не мислећи на старог комшију испод.

-Мама, сутра је ТОРНАДО- рекла је.

-Мила, не треба да се радујеш, шта је са тобом?- упиталају је изненађено мајка. Жозефина ју је самопо гледала и отишла у своју собу. Сутраданан, се торнадо стварно дошетао у Париз. Жозефина је само гледала у торнадо који је тек издалека могао да се види. Када се још мало приближио, она угледа лик девојчице у хаљини која се вијори. Видела је и да трепће и дише, али била је превише велика за праву девојчицу. Жозефина није ништа никоме рекла. После три године опет се појавио торнадо. Жозефина је опет била узбуђена. Сетила се прошлог пута и била је изненађена када је видела да је девојчица опет била ту. Није била баш поносна што прошли пут није покушала да јој нешто викне па је то урадила сада. -Ко си ти-викнула је. Девојчица, која иначе

порасла(очигледно), окрену главу И погледа је: -Ја сам девојчица из торнада- рекла је, а свака реч одјекивала је улицом. -А шта радиш тамо горе- питала је Жозефина- -Па ја овде живим. Мислиш ли да те нисам приметила пре три године- рече. -Ко зна, мислила сам да сањам, или умишљам.-рекла је Жозефина. -Па ниси, јер ја сам увек у овом торнаду и увек могу да видим људе који имају моћ да причају са мном, а има их врло мало.-рече. Жозефина је била запањена јер никада није видела овако нешто. Мама је повуче за руку и она поче да бежи од торнада. Жозета никада више није видела девојчицу, а ни девојчица њу.

Лана Марков

СВЕМИРСКО ПУТОВАЊЕ

Токијо – Јапан - 28.05.2018. године. Ванземаљци су за почетак инвазије,напали Токијо главни град Јапана.Кад би успели да униште град, уништили би и целу планету земљу. Ја сам тада био у Јапану,баш у Токију . Морали смо да се повлачимо. Цела половина града је била заробљена. Одлучио сам да идем са астронаутима у свемир у контранапад. Сви смо понели свемирске пиштољи и припремили се за борбу. Чекајте мало!Заборавио сам једну ствар, нисмо ишли ракетом, већ нашим бродом за свемирску борбу, који смо правили годину дана ! Чак годину дана ?! Обукли смо се у свемирску опрему и кренули .

Када смо стигли у свемир видели смо 100,000 ванземаљских бродова ! Заправо било их је мого више! МИЛИЈАРДА ВАНЗЕМАЉСКИХ БРОДОВА !ОМБ!(О,мој боже.) Борба је одмах кренула, ми смо први напали и почели да пуцамо. За час их је било за сто мање. И они су на нас пуцали,али нису нам могли ништа ! Тоо! Већ их је за милион мање.Три сата касније сви свемирски бродови су били потпуно уништени!. Победили смо, то је крај! Али чекајте ,па није крај. Најбољи и одлучујући део тек следи. Остао је још само главни брод у ком се налазио само главни господар и његови чувари. Никако нисмо могли да му срушимо брод. Одлучили смо да уђемо у њега и елиминичемо чуваре.Бам, бам зачуо се звук и чувара ние било - БУХАХАХАХАХ !-повикао је господар .-Ви сте обичне нуле за мене !
-Ма немој то ћемо још да видимо !-узвикнуо сам

-Само напред ! –био је надмен господар из свемира.
И бам, бам, бам,али господара ништа мије болело.
Пуцао је на нас, бууууумм!Астронаути су повикали
-Јаооој !

-Држите се другари-рекао сам охрабрујуће -Ја ћу да
сердим господара,он је моја брига.Ево је специјална
бомба!

Одједном сам је наместио да експлодира на овом
броду за 10секунди! Ми смо брзином светлости муње
и грома(што би рекла наша учитељица) побегли
и успели! Победили смо!Више нема господара из
свемира! Када смо се вратили на поново слободну,
лепу и мирну планету Земљу, сви су нас славили и
узвикивали УРА УРА УРА !

Мени је 28 рођендан. Ово је била најбоља авантура за
мој рођендан и ово никад нећу заборавити, а нарочито
свемирске пистолје.

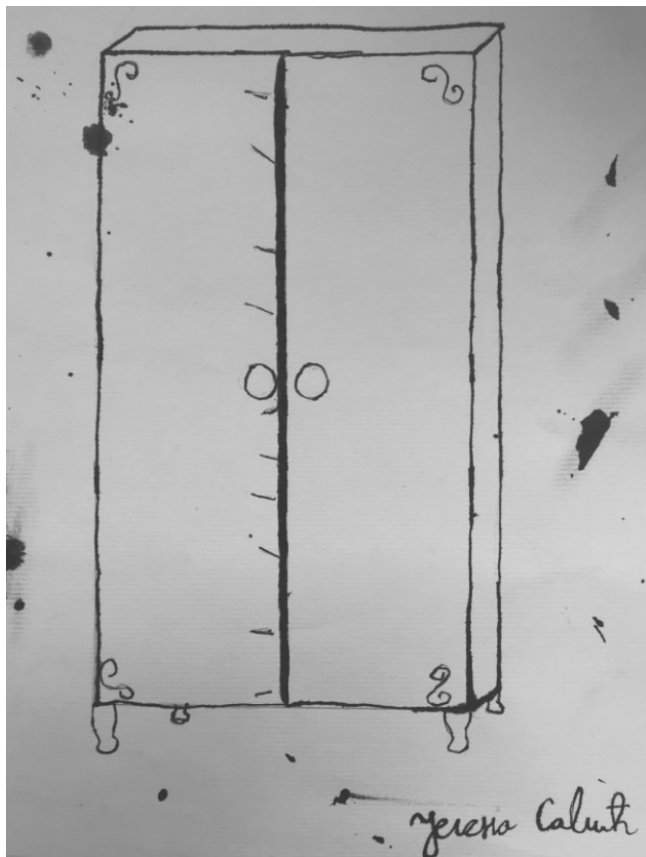
Павле Бајић

ЧАРОБНИ ТАВАН

Отишла сам код моје тетке за Божић. Било ми је досадно, па сам отишла у истраживање тавана. Моја тетка има пуно намештаја на тавану. Ушла сам у једну собу у којој је био само један стари ормар. Из ормара је допирала златна светлост. Отворила сам ормар и нека сила ме је повукла у други свет. Тамо ми је пас батлер отворио врата и љубазно ме пустио унутра. Када сам ушла закорачила сам у расцветалу шуму. Међутим, све се промени када вештица дође и све лепоте природе нестану. Вештица се појавила и ја сам је упознала. Нас две се неко време дружимо и постајемо другарице. Вештица ме третира као кћерку. Наговара ме да украдем дијамант од цара земље Хип, али ја то не желим да урадим. Вештица је тада почела да се понаша другачије и да открива своје право лице. Због тога што не желим да извршим њену наредбу, она ме је заточила у једну кулу. Тамо у кули сам упознала своју будућу дружину. У тој дружини нашла се и моја најбоља другарица. У тој дружин сви смо били због истог разлога. Покушавали смо да побегнемо из ћелија, али неуспешно. Вештица нас је раздвојила у посебне ћелије, јер је мислила да заједно можемо да побегнемо. Нашли смо начин да причамо преко вентилације. Били смо очајни и зато нам је батлер открио да је вештичина слабост чили сос. Легли смо да спавамо, али ме је након кратког времена пробудио вилењак који ми је дао чаробан штапић. Штапић је могао да пушта мирис чили соса. Следећег дана успела сам да развалим врата ћелија и сви смо побегли. Тада су нам се придужили вук и медвед. Одлучили смо тада да објавимо рат вештици.

После два дана борбе између два света на месту где је мртва шума победили смо вештицу. Чаробни штапић у мојој руци постао је мач и тиме сам пробола вештицу у срце. Вештица је само испустила крик :„аааххххх!“ и црна магија је окружила и она је испарила. Прелепа шума се вратила у живот, а ја као победница на теткин таван.

Јелена Савић

ЗЕЛЕНОКОСА И ВИТЕЗ

Били једном један витез и једна зеленокоса принцеза. Иако су они били најбољи пријатељи, њихове породице се нису уопште волеле. Витез и принцеза су се упознали на занимљив начин. Једном када је био прелеп дан, док су птице певале принцеза се заглавила на веома високом дрвету. Одједном се зачуло „Не брини зеленокоса дамо ја ћу ти помоћи!”, то је био витез Мирко. Принцеза је тражила помоћ, а витез се храбро попео на дрво и помогао је принцези да сиђе доле. Она му се захвалила и тако су постали пријатељи. Добро, сада када знамо како су се упознали витез и принцеза хајде да причамо како су се њихове породице заправо заволеле. Кад је витез спасао зеленокосу принцезу, краљ и краљица су се извинили витезовој породици, зато што се принцезина и витезова породица знају од малена и увек би из неког разлога неко задиркивао или вређао оног другог. Њихове породице су се свађале све до тога дана. Од тада су њихове породице почеле и да се друже, а витез и принцеза су се заљубили једно у друго. И тако се ова прича о дечаку који се претварао да је витез и зеленокосој девојчици завршава њиховим пољупцем.

Алекса Шајин

ТЕНИСКЕ ПАТИКЕ

Устала сам рано ујутру и узела да читам књигу. Књига је била о тенису. Када сам је прочитала поново сам наставила да спавам.

После неког времена сам се пробудила. Овај пут нисам била у свом кревету. Била сам на тениском терену и играла сам тенис. На терену су били моји родитељи, моја другарица Ана и ја. Сви смо играли тенис све док нисмо приметили да је нешто другачије. Моја другарица Ана на ногама није имала тениске патике. Уместо њих имала је црне балетанке. Тениски турнир је ускоро почињао, а ми још нисмо кренули да тражимо патике. Тренер нам је рекао да су све спортске радње затворене, а да су сви добили исте патике за турнир. Рекао је да смо их сигурно негде изгубиле. Одлучиле смо да их потражимо. Моји родитељи нису хтели да се такмиче па су отишли кући. Ана и ја смо кренуле да их тражимо. Тражиле смо их свуда по терену, али их нигде није било. Када смо виделе да патике нису на терену одлучиле смо да одемо на места где смо биле пре тренинга. То је било лако јер једино место где смо биле пре тренинга је њена кућа. Када смо виделе да патике нису ни тамо почеле смо да размишљамо где смо све пре тога биле. Орао који је летео изнад нас бацио је неки папир. На њему је писало да је турнир премештен и да ће се одиграти у Београду.

Орао је почео да прича. Нисмо знале да животиње могу да говоре па смо се јако зачудиле када је орао рекао да немамо времена и да морамо одмах кренути.

Схватиле смо да је хтео да нас однесе тамо. Попеле смо се на леђа орла и кренуле. После неког времена орао се спустио на земљу.

Стигле, али не на право место. Орао нас је на крилима однео чак у Италију. Скоро цео сат смо размишљале

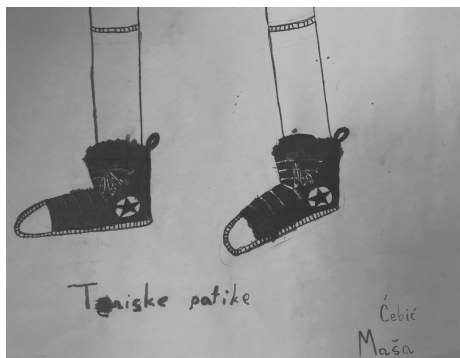
како да стигнемо до Београда. Почела је да пада киша. Ускоро је киша поплавила цео град. Предложила сам да кренемо бродом. Ана се сложила са мном јер није имала другу идеју.

Првих петнаест минута на броду је било мирно и тихо, али касније све животиње су скакале и пливале по мору које је направила киша. Одједном прорадио је и вулкан. Лава се све више ширила. Део лаве је пао на једног делфина који је у том тренутку засветлео. Рекао је да се попнемо на његова леђа. Попеле смо се, а он је заронио и кренуо право према Београду. Стигле смо тачно десет минута пре турнира.

Тек тада смо се сетиле да смо кренуле на пут због Аниних тениских патика. Знала сам да без њих нећемо моћи да се такмичимо. Ана је отворила свој ранац да би узела воду. Када га је отворила није могла да верује. Унутра су се налазиле њене патике. Биле смо срећне јер коначно можемо на турнир. Када је требало да кренемо на турнир чула сам нечији глас. То је била моја мама. Говорила ми је да се пробудим.

Нисам сигурна да ли је ово био сан или не али и да јесте, онда је то најчуднији и најзабавнији сан икада.

Маша Ђебић

ПАТКА

Једном, негде дубоко, постојала је једна мала, дрвена кућица окружена дивљим ружама, баштенским патуљцима и малим изрезбареним животињама. Руже су биле разних боја! Једне су биле светло розе, попут боје усана, а тек оне црвене... Боја је била феноменална! Изгледале су као сазреле шумске јагоде, као сочне, црвене јабуке, које би свако загризао. Тамо су живели старац и старица по имену Пит и Фи. Имали су пса, по имену Рито. То је најслађе младунче златног ретривера на планети! Или ти у тој разбујалој, распеваној шуми. Зашто распеваној? Е па, тек стижемо до тог дела...

Пит је веома стар, скоро се и не креће, али је пун духа и радозналости. Сед је, мада још увек носи рокерску фризуризуосамдесетих! Лева страна је зализана ка десној. Као да га је крава полизала. Носи опуштену варијанту одела, тренерке, мајце и понекад кад захладни, диван вунени џемпер, светло зелене боје, као пролећни храстов лист, можда чак и боје млитаве стабљике маслачка. Пит је имао светлу пут, у младости плаву косу, и још увек изразито плаве очи. Очи му нису биле уобичајено плаве, већ су биле тамно плаве, које су се звале (а и данас се зову) љубичасте очи. Биле су округле и светлוצаве. Широки осмех и бели зуби истицали су Питове очи.

Фи је жена са локнастом, сребрнастом косом, попут сребрних звездана небу. На глави носи тамно плаву мараму, боје ведрога, ноћног неба, са малим жутим цветићима као украс. Ти цветићи потсећају на боју, а и изглед маслачка. Широки осмех, као и код Пита, истиче њене браон очи. Фи има пуне, црвене усне, као оне сочне, црвене јабуке!

Светлуцаве, округле очи, као и код Пита! Облачи се у неку стару хаљину, ставља чисто белу кецељу око врата, и кува, меси, мути... Кад заврши, облачи се у опуштenu варијанту. Кратки рукави, тренерка и дуксерица. У томе ради у кући и у башти.

Рито је младунац златног ретривера. Има округле црно-браон очи и жуту, позлаћену длаку. Игра се у башти, понекад у кући са Питом, а некад лежи на сунцу и опушта се. Стално маше репом, јер живи у беома срећној породици...

Зашто је шума распевана? У шумама постоје дивље животиње, које могу да певају, и које не могу да певају. У овој шуми, сви могу да певају, свирају и плешу. И тако по цео дан! Једна животиња је била другачија, то је била патка. Једно вече, кад сам отишла да преспавам код Пита и Фи, патка се ушуњала у моју собу. Пробудила ме је боцкајући моје раме кљуном. „Шшшшш” -рече она.

Ја јој одговорих веома тихо:„Уреду”, а она настави:„Пођи за мном!”

Нисам имала избора, него да кренем за патком.

Провлачиле смо се кроз грмље, жбуње и гране које су биле ниско, док нисмо стигле до светлуцавог језерцета. Ту су биле патке. Елегантно су плутале по шљокичастој води.

„Тражи од мог брата, краља ове мале земље, да ти да моћ да се претвориш у патку кад год пожелиш!” - рече патка, и уплива у језеро.Збуњена, лагано сам у по ноћи тражила брата моје нове другарице патке. Ускоро, видела сам нешто неописиво! То је била мала, кристална палата, окружена паткама у сјајним, кристалним оклопима, са

копљима висине једне патке. Ушла сам унутра. Палата је лепше изгледала споља, него изнутра. Унутрашњост је била направљена од ђубрета које посетиоци шуме бацају у природу, иструнулих биљака и животиња, а и влажне земље као темељ. Краљ је седео на трону од старих, улубљених лименки „Цоца-Цоле” и „Фанте”. Учинила сам све како ми је патка рекла, и добила сам оно што сам тражила. Трком сам отишла назад до патке, и саопштила одличне вести. Патка се обрадовала, али ме је и упозорила да се морам вратити кући пре зоре, да ме Пит и Фи не би ухватили. Сунце је почело да излази, па сам ја брзо потрчала кући. На сву срећу, стигла сам да се вратим на време! Увече сам размишљала о моћи коју сам добила. Можда би требало да идем назад код патке, и да испробам нову моћ. Одлучила сам да кренем. Кад ме је патка дочекала испред језерцета, знала сам да сам требала да дођем. Неочекивано ме је крилом ухватила за руку и повукла у светлуцаво језерце. Истог трена, кад сам упала у воду, претворила сам се у патку.

„Постаћеш патка сваки пут кад ућеш у воду. А када желиш да се вратиш у првобитно стање, изађи из воде и крилима пљесни два пута. Овако...” рече патка, пљесну крилима, и претвори се у девојчицу мојих година. Али, брзо се вратила у воду и поново постаде патка.

„Зашто си се брзо вратила у пачији облик?” -запитала сам се ја.

Патка ми одговори: „Не смем да будем човек.”

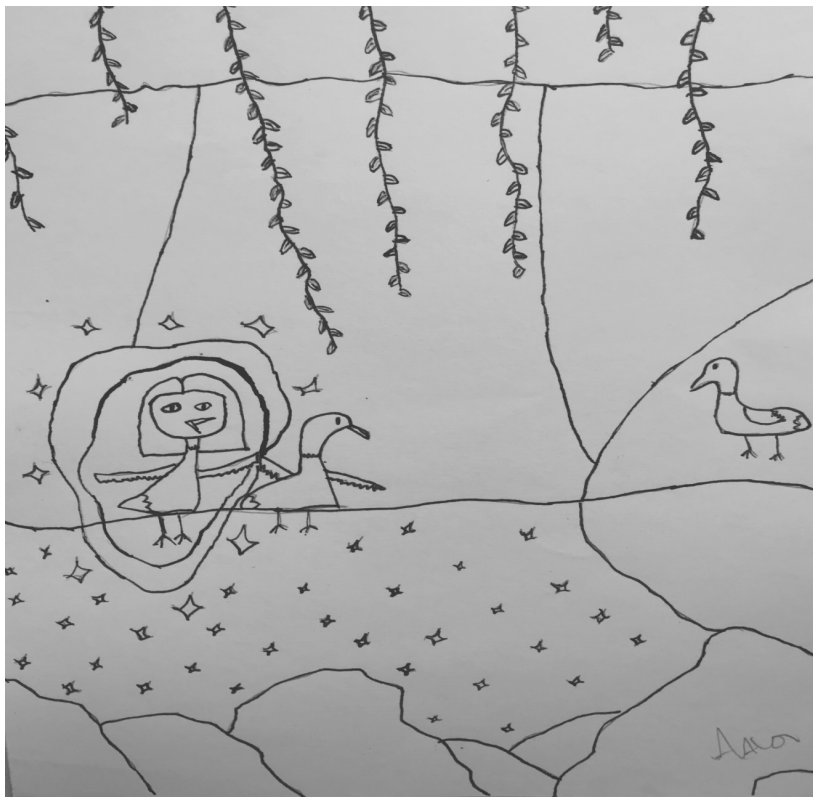
„Зашто?” -поново запитах ја.

„Зато што мој брат не дозвољава у породици патака човека. Не мислим на тебе, већ на нашу породицу.” -рече патка, и упозори ме да морам брзо да се вратим кући.

Пожурила сам, и поново стигла на време
„О! Добро јутро Пите, добро јутро Фи.“
„Добро јутро Ана! Дођи, седи мало да поразговарамо.”
- рече Фи нежно и љутито у исто време.
„Где си била? Шта си радила?” - упитао је Пит.
„Била сам у шуми, брала сам цвеће.” - лагала сам.
„Какво цвеће,” упита Фи, „и где ти је тај букет?”
„Бацила сам букет,” опет сам слагала, „а брала сам маслачке.”
„Уреду, али, за сваки случај, да не би поново ишла у шуму да береш цвеће, данас мораш отићи кући.” „Али зашто тетка Фи?”, скоро се расплаках.
„Зато што је у шуми веома опасно драга. Може да те шчепа неки медвед, вук или отровни крпељи!”
То је било то. Крај мог дружења са патком. Да барем може да пође са мном!
„Шта је оно?” - погледала сам кроз прозор и угледала патку! Летела је ка аутомобилу. Отворила сам прозор најбрже икада, да би патка могла да уђе. Али је патку је журио мрки медвед!
„Стани!” ,повикала сам тати да заустави ауто. Зауставио га је. Истрчала сам напоље, патка ми је улетела у наручје, и ја сам брзо ушла у кола.
„Брзо тата, брзо!” ,повикала сам тати, а тата је ћутећи прихватио патку.
До куће сам све испричала тати, како имам моћ патке, да патка говори и да је она девојчица мојих година. Ту ме је одједном патка прекинула.
„Више нисам. Сада сам обична патка, осим што могу да причам.“
Тата одједном рече: „Добро дошла у твој нови дом!”.

Отворио је врата стана, и пустио патку унутра. Патка дели собу са мном, мама ју је такође добро прихватила и живимо, а и живећемо као срећна породица заувек!

Ана Јовановић

МОЈ МАГИЧНИ ПАС

Као дете био сам јако усамљен. Живео сам далеко од школе и од својих другара. Нисам имао брата ни сестру. Моји родитељи су већину времена проводили на послу тако да сам их ретко виђао.

И тако једног лепог дана шетао сам напољу поред шуме. Како сам шетао чуо сам неки звук. Као да је неко шетао иза мене! Окренуо сам се али нисам ниста видео. Тај звук се понављао али никако да видим кога производи. Онда сам чуо смех. Окренуо сам се још једном. Иза мене било је штене! Тако је било слатко! Имало је браон длаку са црним и белим тачкицама. Био сам мало збуњен јер никада нисам видео таквог пса. Пришао сам му и рекао – Ђао мали! Па које си ти расе? – А он је одговорио – Па ја нисам обичан пас! Ја сам магични пас! Али прво мораш ми дати име. –

Био сам изненађен нисам знао да пси могу да причају! Упитао сам га како он прича, а он ми је одговорио да је он магични пас и да ми је он то већ рекао. – Успут хоћеш ли ми дати име? – Рекао је. Ја сам мало размишљао и одлучио. – Шта мислиш за име Меда? – Питао сам га. – Звучи одлично! – Он је одговорио. Био сам јако срећан јер сам коначно имао некога са киме могу да се играм. Повео сам Меду кући и када смо стигли одмах смо почели да се играмо. Бацао сам му лопту, давао сам му послатице и мазио сам га. Он је био срећан јер га мазим храним и играм се са њим, а ја сам био срећан јер сам коначно имао друга са којим могу стално да се играм. Када сам ишао да спавам он би се попео у мој кревет и завукао испод покривача поред мене. Он је био мој најбољи пријатељ.

Сваког дана од јутра до вечери ми смо се играли. Чак и када сам ишао у школу он би ушао у моју торбу. Некад када је потребно он би ми помагао и око задатака из матемаике, српског лил чак природе и друства.

Када је прошло доста година нашао сам жену коју волим и имам 2 деце. Али једног јутра када сам се пробудио приметио сам да Меда стоји напољу на киши. Отисао сам да га вратим у кућу али када сам изашао напоље Меда ми је рекао-Марко ти сада више ниси усамљен. Имас жену и имаш децу. Жао ми је, али у овом свету има још много усамљене деце. Збогом.-Меда се окренуо и отишао у маглу. Ја сам био тужан. Толико да сам почео да плачем, али сам знао да је тако боље. Боље за децу која су усамљена као што сам био ја.

Марко Мазалица

МОРСКЕ ПУСТОЛОВИНЕ

Једног лепог јутра, ја сам са мамом, братом и сестром отишао на плажу да се окупам у предивном мору. Када сам ушао у море и отишао у дубоку воду, увукао ме је вир који се ниоткуд створио. Чудио сам се што се нисам давио. Када сам отворио очи угледао сам делфина. Уплашио сам се јер сам мислио да је ајкула. Делфин ми је лепо и лагано пришао. Стајао је испред мене и онда сам помислио да хоће да се ухватим за његово пераје. И да хоће да ме води у морску пустоловину. То је спречила велика бела ајкула. Делфин ме је одвукао испод једне стене. Питао сам га зашто се боји ајкула. Тек тада сам видео да долази још много белих ајкула које су изгледале као да траже велику шницлу. Када су ајкуле отишле делфин ми је рекао да ајкуле њега траже. Мало ми је фалило да паднем у несвест па сам га зачуђено питао: "Зашто желе да те ухват?" Рекао ми је да је он краљ делфина и да се зове Роберт. Ајкуле су опколиле Делфинград и проробиле су све делфине. Он је једва побегао и док је бежао налетео је на мене. Нисам знао како да спасимо Делфинград и ослободимо делфине, али је зато знао Роберт који је био са мном. Рекао је да је потребно да ослободимо правог вођу ајкула кога су заробили људи. Његов престо је заузео Шкрга зла бела ајкула. Смислио сам начи да изађем из воде и да позовем полицију јер је забрањен лов на беле ајкуле и да тражим да ослободе вођу ајкула Оштрицу. Полиција је пронашла крадљивца и управо је вратила Оштрицу у воду. Вратио сам се назад у море где ме је сачекао краљ делфина Роберт коме сам рекао да је Оштрица враћен у море. Све се завршило добро. Када сам изашао на обалу, мама ме

је питала где сам био, а ја сам јој текао да сам се играо са делфином. Мама се зачудила и одвела нас кући. Ово је бо мој најбољи дан у животу. Научио сам поуку да сваком тебамо помоћи колико год можемо и кад год можемо и да без одраслих не идемо у дубоку воду.

Јован Вукановић

ЗА КРАЈ...

Приче написали и илустровали ученици IV-4, генерација уписана 2014/15.године у ОШ”Соња Маринковић” Нови Сад - Павле Бајић, Грегор Балог, Марија Бјелица, Никола Верлић, Јован Вукановић, Алекса Димитријевић, Хелена Ђурић, Раде Јаковљевић, Ана Јовановић, Лазар Луковић, Марко Мазалица, Лана Марков, Марко Матановић, Данило Милановић, Милош Петров, Јелена Растовић, Катарина Растовић, Јелена Савић, Теодора Самарџић, Александар Соро, Мирослав Спасојевић, Иван Станић, Дарија Сувачар, Милица Танацковић, Марко Томовић, Маша Ћебић, Алекса Шајин.

Насловна страна Катарина Растовић и Алекса Димитријевић

Помагала учитељица Татјана Тодоровић

Захваљујемо родитељима на подршци, доброј вољи и разумевању.

Јун 2018.године

